

РЕШЕНИЕ

№ 1636

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6807** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК.

Образувано е на основание постъпила жалба от Е. И. Х. от [населено място] против Отказ на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, обективиран в т.3 на Писмо рег. №А4-854/11.06.2021 г., да ѝ предостави конкретно посочени от нея копия на документи, а именно на становище с рег. №АИ-1135/22.07.2020 г. на Жилищната комисия на ДАНС и на становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. на САДПНД, касаещи процедура по настаняване от сформирана Жилищната комисия към ДАНС. Твърди се, че отказът на административния орган е незаконосъобразен поради противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с цилта на закона, поради което се иска същият да бъде отменен със съответните законни последици. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът – Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, чрез процесуалният си представител юрисконсулт Т. П., в съдебно заседание и в представени писмени бележки изразява становище за недопустимост на жалбата с доводи, че оспореното писмо няма белезите на ИАА и за оспорващата не е налице правен интерес от оспорването му, поради което счита, че не подлежи на съдебен контрол. С жалбата не е оспорено като незаконосъобразно действието на ответника, не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на конкретно визиран орган на ДАНС. Счита, че дори да се приеме, че съдът е сезиран с искане за установяване незаконосъобразно действие/бездействие на Жилищната комисия, то жалбата отново би била недопустима, тъй като пред Председателя на ДАНС е било

налице производство по възражение от Е. Х., по което същият се е произнесъл с неподлежащо на съдебен контрол решение. Изразено е и становище, че посоченото като оспорено писмо, макар да обективира отказ за предоставяне на поискани документи, не е ИАА, а има само уведомителен характер. Ответникът счита, че отказ, като ИАА по смисъла на чл.21 АПК, се формира само когато органът е бил длъжен по силата на закона да издаде искания акт или да извърши исканата от него услуга, каквото задължение в случая не е налице, доколкото липсва законова разпоредба, която да задължава Председателя на ДАНС да дава отговори на въпроси от вида на поставените от жалбоподателката. Посочено е, че исканите от Х. документи не касаят трудови и правоотношение, респективно посочените в заявлението разпоредби на КТ са неотнормирани към същото. Исканите документи касаят процедурата по кандидатстване за настаняване във ведомствено жилище, която по смисъла на чл.22 ЗДС се урежда от Правилника за пролагане на ЗДС в съответствие с Вътрешните правила за управление на имотите – частна държавна собственост от ведомствения фонд на ДАНС. В тази връзка ответникът заявява, че в посочените подзаконови нормативни актове не е вменено задължение за предоставяне на достъп до документите, с които служителят кандидатства за настаняване. Тази процедура, съгласно чл.23 от вътрешните правила предвижда, че в 7-дневен срок от обявяването могат да се правят възражения по обявения проект до председателя на Агенцията, като решението на последния не подлежи на обжалване. Оспорващата е упражнила това си право и с Решение рег. № АИ-1149/27.07.2020 г. ответникът се е произнесъл с окончателно решение. Като друг довод ответникът сочи, че не е отказал изрично предоставяне на исканите документи на някое от основанията по ЗДОИ. По подробно мотивираните съображения се иска оставяне на жалбата без разглеждане като недопустима, респективно – отхвърлянето ѝ като неоснователна. Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева по представен списък.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган преписка по подаденото от оспорващата заявление, краен акт по което е оспорването писмо, както и от преписката по процедурата, проведена от Жилищната комисия, актовете по която е поискано да бъдат предоставени. Приложени са и Вътрешни правила за управление на имотите – частна държавна собственост от ведомствения фонд на ДАНС, заедно със Заповед рег. №3-2591/13.09.2016 г. на Председателя на ДАНС за тяхното утвърждаване.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото писмени доказателства, че оспорващата Е. И. Х. е служител на ДАНС, считано от 01.04.2008 г. Установено е също, че на 09.06.2020 г. същата е подала молба, с приложени изискуеми документи, с искане да бъде включена в списъка на нуждаещите се за настаняване под наем в жилище от ведомствения жилищен фонд на ДАНС. Видно от приложения Протокол рег. №АИ-972/01.07.2020 г., на 22.06.2020 г. е проведено заседание на жилищната комисия на ДАНС, назначена със Заповед №3741/11.12.2019 г. на Председателя на ДАНС, на което са разгледани постъпили от

САДФСУС писма – уведомления, едното от които, а именно Писмо с рег. №ФС-2435/27.05.2020 г. относно наличие на свободно жилище за отдаване под наем. Видно от протокола, след като се е запознала с получените писма, комисията е пристъпила към разглеждане на подадените по реда на тяхното постъпване 17 молби за настаняване под наем в жилища от ведомствения фонд на ДАНС. Преди определяне степента на жилищна нужда по отношение на кандидата Е. Х., комисията е взела решение да бъде изискано становище от САДПНД относно валидността на приложения към молбата от 09.06.2020 г. договор за наем между нея и наемодателя й. На 25.06.2020 г. Комисията е продължила своята работа, като на заседанието е разгледано постъпилото становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. от С. П. относно валидността на договора за наем. Взето е решение по т.2 на кандидата Е. И. Х. да не ѝ се присъждат точки съгласно Раздел III „Определяне степента на жилищна нужда“, т.21, подточка 21.1 от утвърдените със Заповед №2591/13.09.2016 г. на председателя на ДАНС Правила. Изрично е посочено, че решението е взето на база получено от САДПНД Становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. На основание взетите решения Комисията е определила степента на жилищна нужда на кандидатите, като на Е. Х. са определени общо 25 точки, от които по 21.2 – 20 т. и по 21.3 – 5 т. Вследствие на това в изготвения списък Приложение №1, в който са класирани кандидатите, същата е на 13 място. Комисията е изготвила проект за разпределение на свободните две жилища, съобразно жилищните нужди на кандидатите по реда на тяхното класиране, като апартаментите са предоставени за ползване под наем съответно на класираните на второ и трето място, тъй като класираният на първо място изрично е отказал да бъде настанен в предлаганите жилища.

Изготвен е проект за разпределение на жилищата от ведомствения фонд на ДАНС, утвърден от Председателя на ДАНС, в който е посочено, че в 7-дневен срок от обявяването му заинтересованите лица могат да подадат възражения до Председателя на Агенцията. Е. Х. е депозирала възражение, което е разгледано от Председателя на ДАНС, който се е произнесъл с Решение от 27.07.2020 г. В т.1 от същото е приел, че класирането на кандидатите е извършено законосъобразно от Жилищната комисия, а в т.2 по отношение реда и начина за обявяване на протоколите от заседанията на Жилищната комисия и проектите за разпределение на жилищата е възложил на Председателя на Жилищната комисия в срок до 31.07.2020 г. да му предостави конкретно предложение за процедура. Като основание за взетите решения са посочени именно становищата, копия от които Х. е поискала да получи впоследствие, а именно становище с рег. №АИ-1135/22.07.2020 г. на Жилищната комисия на ДАНС и на становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. на САДПНД.

На 29.04.2021 г. Е. И. Х. е депозирала до Председателя на ДАНС заявление рег. №СГ-31-1061 от същата дата, в което освен, че го е информирала, че приема взетото от него Решение от 27.07.2020 г., тъй като същото е необжалваемо и прилага нов договор за наем от 26.04.2021 г., е поискала да ѝ бъде предоставен достъп до досието ѝ в Жилищната комисия на ДАНС и да се снабди с копия от становище с рег. №АИ-1135/22.07.2020 г. на Жилищната комисия и на становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. на САДПНД като правно основание за това е посочила разпоредби от Кодекса на труда.

В становище на Жилищната комисия на ДАНС от 11.06.2021 г., след проведено на 08.06.2021 г. заседание, на което е разгледано постъпилото заявление, е прието, че достъп до документите, с които иска да се запознае, както и да ѝ бъдат предоставени,

не са свързани с трудовото й правоотношение и посочените от нея разпоредби на КТ са неотнормирани към направеното искане. Посочено е също, че съгласно чл.22 ЗДС, настаняването под наем в държавни ведомствени жилища се извършва по ред, определен в ППЗДС. В глава трета „Отдаване под наем на имоти – частна държавна собственост“ на ППЗДС, както и във Вътрешните правила за управление на имотите – частна държавна собственост от Ведомствения фонд на ДАНС не е уредено задължение за предоставяне на достъп до документите, с които служителът кандидатства за настаняване в жилище от Ведомствения фонд, както и за предоставяне на исканите от нея документи. Предвид това е прието, че не е налице правно задължение за предоставяне на достъп на служителката до документите на Комисията. По тези съображения Комисията е изразила становище, че исканията за предоставяне на достъп до конкретно посочени документи на жилищната комисия са неоснователни.

С оспореното в настоящото производство Писмо рег. №А4-854/11.06.2021 г., в което е посочено, че е издадено във връзка със Заявление, регистрирано с вх. №АИ-129/29.04.2021 г., в т.3 от същото Председателя на ДАНС е информирал заявителя, че искането й за предоставяне на конкретно посочени документи на Жилищната комисия е неоснователно. Писмото е получено от Х. на 14.06.2021 г., а процесната жалба е подадена чрез куриер на 28.06.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в срока по чл.149, ал.1 АПК. Както се прие за установено, оспореното писмо е получено от Х. на 14.06.2021 г., а процесната жалба е подадена чрез куриер на 28.06.2021 г.

Оспореното в настоящото производство писмо, доколкото обективира отказ да бъдат предоставени копия на изрично поискани документи, издадени в процедура, в която оспорващата е участвала, има белезите на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК. Макар отказът да не е обективиран в решение, от отразеното в т.3 на писмото става ясно, че ответникът е счел, че искането за предоставяне на конкретно посочени документи на Жилищната комисия е неоснователно. Противно на доводите му, настоящият съдебен състав счита, че оспореното писмо в т.3 представлява ИАА, доколкото в същото е обективиран отказ за предоставяне на копия от издадени в хода на проведена процедура от Жилищната комисия, в която оспорващата е участвала, документи, касаещи лично нея, т.е. отказано е изпълнение на задължение, произтичащо от чл.34, ал.1 от АПК, а именно, че административният орган осигурява на страните възможност да преглеждат документите по преписката, както и да си правят бележки и извадки или - според техническите възможности - копия за тяхна сметка по всяко време на производството, включително и след приключването му с издаване на индивидуален административен акт съгласно Закона за Националния архивен фонд. Затова без значение е фактът, че в ЗДС и подзаконовите актове по неговото прилагане липсва законова разпоредба, която да задължава Председателя на ДАНС да предоставя искани копия на документи от административна преписка. Това задължение на административния орган, пред който се развива или е приключило едно административно производство, произтича пряко от разпоредбата на чл.34, ал.1 АПК, която е обща и се отнася до всички административни производства. От

изложеното в жалбата е ясно, че се оспорва именно отказът, обективиран в т.3 от писмото, поради което неотнорми към определяна на предмета на спора са доводите на ответника относно оспорване на действия и бездействия. Неоснователен е и доводът, че оспореното писмо в т.3 има само уведомителен характер. Както се каза по-горе, със същото административният орган, до когото е отправено изрично искане за предоставяне на документи, се е произнесъл по същото, като го е счел за неоснователно. Следователно заявлението не е удовлетворено, при което за заявителя е възникнал правен интерес от оспорването му. Неотнорми към допустимостта на жалбата са и доводите на ответника, че пред Председателя на ДАНС е било налице производство по възражение от Е. Х., по което същият се е произнесъл с неподлежащо на съдебен контрол решение, тъй като двете производства са различни, като резултатът от първото не обуславя допустимостта на второто. Напротив, именно защото е участвала в първото производство, приключило с неблагоприятен за нея резултат, за Х. е налице правен интерес да се запознае с документите, които са довели именно до този резултат.

Посоченото в жалбата искане съдът да отмени оспорения отказ със законните последици от това не я прави недопустима. Не е налице липса на петитум, доколкото изрично е поискана отмяната на оспорения акт. Непосочването на конкретно искане до съда след отмяна на акта не прави жалбата нередовна, тъй като правомощията на съда при отмяната му или обявяване на неговата нищожност са регламентирани изрично в чл.173 АПК и са в зависимост от установеното в хода на процеса.

Неоснователни са и доводите, обосновани със ЗДОИ, тъй като заявлението не е подадено по реда на този закон.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав намира жалбата за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Оспореното писмо е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт и компетентност. Както се каза по-горе, с депозираното от оспорващата заявление от 29.04.2021 г. същата е поискала предоставяне на копия от издадени в хода на проведена процедура по отдаване под наем на жилища – частна държавна собственост, в частност в процедура по настаняване под наем в държавни ведомствени жилища. Съгласно чл.21 от ППЗДС настаняването под наем в държавни ведомствени жилища се извършва от ръководителя на ведомството. В чл.13 от Вътрешните правила за управление на имотите – частна държавна собственост от ведомствения фонд на ДАНС е предвидено, че настаняването под наем в жилище от ВФДАНС се извършва със заповед на Председателя на ДАНС. Предвид това съдът счита до извода, че компетентен да се произнесе по заявлението е именно ответника.

При издаване на процесното писмо съдът счита, че не е спазено изискването за форма съгласно чл.59, ал.2 АПК, в частност по т.4 от тази разпоредба, която изисква административният акт да съдържа фактически и правни основания за неговото издаване. В процесното писмо липсват каквито и да е мотиви в тази насока. Липсва и позоваване на друг документ, част от

административната преписка, в която да се съдържат такива и към които издателят на писмото да препраща. В действителност към преписката е приложено становище на Жилищната комисия, изискано във връзка с подаденото от Х. заявление, в което са налични мотиви, на основание които тази комисия е дала становище за неоснователност на искането за представяне на поисканите копия от документи. Но доколкото издателят на писмото не се е позовал на това становище, което дори не е споменато в оспореното писмо, съдът намира, че изложените в него мотиви не следва да се приемат като мотиви за издаване на оспорения отказ. Няма пречка при издаване на ИАА административният орган да се позове на мотивите, съдържащи се в друг съпътстващ документ, но за да се приеме, че се е позовал на тези мотиви, този документ, в случая становището на Жилищната комисия, следва да е приобщено и да част от фактическите основания за издаване на акта, което в случая не е сторено. Предвид това се стига до извода за пълна липса на мотиви при издаване на процесното писмо в оспораната част по т.3. Липсата на мотиви е съществено нарушение във формата на акта и винаги е основание за неговата отмяна, тъй като от една страна ограничава правото на заявителя да разбере защо е постановен отказ, а от друга страна възпрепятства съда да извърши контрол за законосъобразност на оспорения акт. Недопустимо е този пропуск да бъде saniран в хода на съдебното производство с излагане на такива от издателя на акта или чрез позоваването на такива в друг документ, който не е посочен изрично в оспорения акт. Предвид това съдът приема, че само това нарушение е достатъчно за отмяна на оспорения отказ.

Въпреки това и за пълнота на изложението съдът намира, че следва да се произнесе и по материалната законосъобразност на оспорения отказ, съобразно наведените от ответника доводи.

Принципите на АПК задължават административните органи да осигурят откритост на информацията в административното производство на всички лица, които са заинтересовани от изхода на производството и да им осигурят равни процесуални възможности да участват в него за защита на своите права и законни интереси /чл. 8 и чл. 12, ал. 1 от АПК/. Съгласно разпоредбата на чл.34 АПК това задължение не е ограничено само в рамките на производството. В ал.1 на този текст изрично е предвидено, че същото е приложимо и след издаване на крайния акт.

В случая е подадено заявление за предоставяне на административна услуга по смисъла на §1, т.2, б. "в" от ДР на Закона за администрацията – иска се извършване на административно действие - предоставяне заверени копия от изрично посочени документи, които се установи, че са издадени в хода на производството и са били основание за издаване на неблагоприятен за оспорващата краен акт по същото. Съгласно §1, т.2, б. "в" от ДР на Закона за администрацията "Административна услуга" е извършване на други административни действия, които представляват законен интерес за физическо или юридическо лице. Всяко лице, поискало такава, има правото да я получи след заплащане на съответната такса, ако такава е предвидена, или възстановяване на евентуално направените разноски. При това, административният орган дължи да предостави услугата по всяко искане,

дори ако вече е била предоставена същата по предходно искане. В случая не се установяват никакви обстоятелства, съставляващи основание за отказ по искането. Оспорващата, като участник в административното производство, има правото по чл.34, ал.1 АПК на пълен достъп до преписката. Това право не може да бъде ограничавано с различни съображения, и в частност с довода, че посочените в заявлението разпоредби от КТ са неотнормирани към направеното искане, а исканите копия от документи нямат отношение към трудовото й правоотношение. Константна е съдебната практика, че правната квалификация, посочена от заявителя, респективно жалбоподателя, не обвързва административния орган, респективно съда. И административният орган в административното производство, и съдът в съдебната фаза, сам дължи определяне на правната квалификация на заявеното от лицето, на основание фактите, изложени от него. Затова и в случая грешното посочване на разпоредбите от КТ, на основание на които е посочено, че е отправено заявлението, не може да бъде основание за постановяване на отказ.

По изложените съображения отказът следва да бъде отменен, като на основание чл.173, ал.3 и чл.174 АПК преписката следва да бъде изпратена на ответника с указание, че следва да предостави на заявителя исканите от нея копия на документи.

При този изход на спора основателно се явява направеното с жалбата искане за присъждане на разноски на оспорващата. Съгласно чл.143, ал.1 АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От доказателствата по делото обаче се установяват направени от оспорващата разноски само за внесена държавна такса от 10 лева. Доказателства за направени разноски за адвокатска защита липсват по делото. Налице е само пълномощно, не и договор за правна защита и съдействие, от който да се установи договорено и заплатено адвокатско възнаграждение. Предвид това ДАНС следва да бъде осъдена да заплати на оспорващата деловодни разноски в размер на 10 лева, внесена от нея държавна такса за образуване и разглеждане на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2, вр. чл.174 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, обективиран в т.3 на Писмо рег. №А4-854/11.06.2021 г., да предостави на Е. И. Х. от [населено място] конкретно поискани от нея копия на документи, а именно на становище с рег. №АИ-1135/22.07.2020 г. на Жилищната комисия на ДАНС и на становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. на САДПНД, касаещи процедура по настаняване от сформирана Жилищната комисия към ДАНС.

ИЗПРАЩА преписката на Председателя на Държавна агенция „Национална

сигурност“ за ново произнасяне по Заявление рег. №СГ-31-1061/29.04.2021 г., депозирано от Е. И. Х. от [населено място], в частта, в която е поискано да й бъдат предоставени копия от становище с рег. №АИ-1135/22.07.2020 г. на Жилищната комисия на ДАНС и на становище с рег. №ПН-1460/25.06.2020 г. на САДПНД, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона в **7-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение.**

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“ да заплати на Е. И. Х. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: